

Д. В. 6
184

РАДИВОЈ ЂОРЂЕВИЋ

БРАТСКА СЛОГА

БРАНИЋЕМО СЛОЖНО БРАТСКИ НАШУ ЗЕМЉУ И НАШЕ МОРЕ!

БЕОГРАД

Штампарија „СКЕРЛИЋ“ — Мил. К. Цветановића — Кр. Наталије 12. — Тел. 7-11.

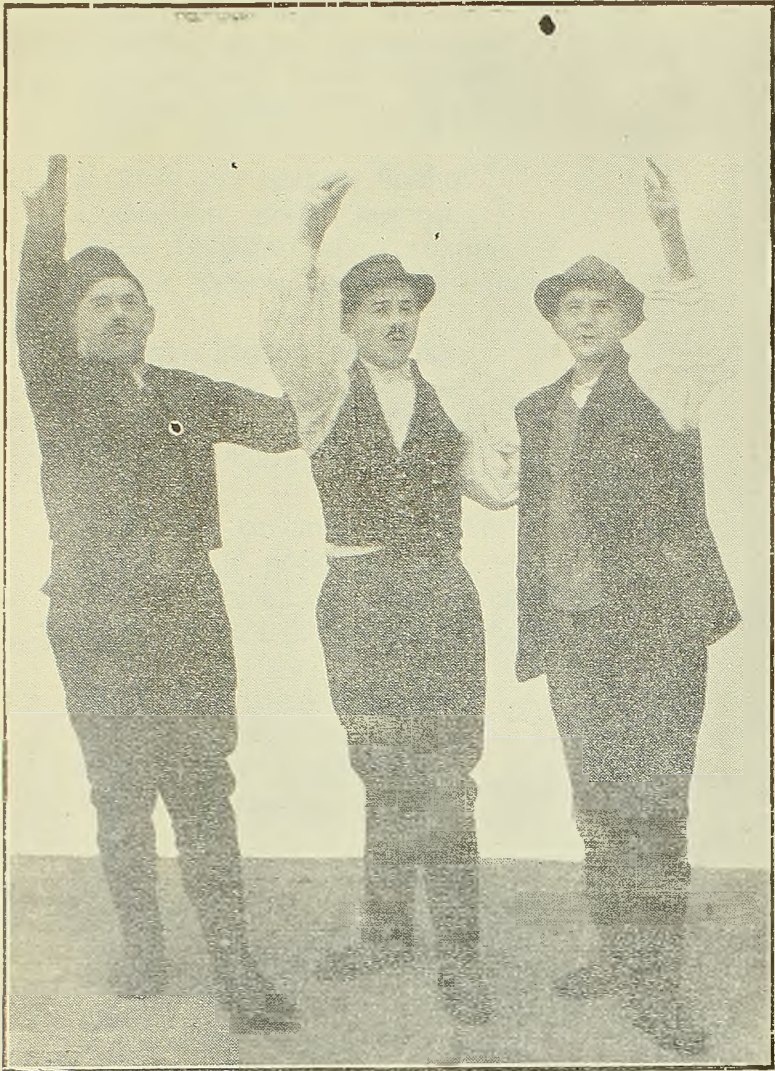
1928.

Д. Б. 6
184

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
И. Бр. 5517

РАДИВОЈ ЂОРЂЕВИЋ

БРАТСКА СЛОГА

БРАНИЋЕМО СЛОЖНО БРАТСКИ НАШУ ЗЕМЉУ И НАШЕ МОРЕ!

БЕОГРАД

Штампарија „СКЕРЛИЋ“ — Мил. К. Цветановића — Кр. Наталије 12. — Тел. 7-11.
1928.

ДАН УЈЕДИЊЕЊА

Србин, Хрват и Словенац,
Сложна браћа, једних жеља,
Прослављају данас празник,
Светли празник Уједињења.

Е нека сте срећни браћо!
Одјекнуће данас широм,
Кроз дубраве, кроз долине,
Целом нашом земљом милом.

Са свих страна забрујаће,
Са Храмова тешка звона,
Да поздраве слогу браће,
Испеване кроз векове.

И поклич се свуд' разлеже,
Нема више робског доба,
Ми смо браћа, ми смо сложни!
И драга нам је братска слобода.

О не хајте браћо сложна!
С' које стране ветар дува,
Само Слога, Само Слога,
Тековине братске чува.

Србин, Хрват и Словенац,
Сложна браћа једних жеља,
Прослављају данас празник,
Светли празник Уједињења.

НА ГРОБУ МУЧКИ УБИЈЕНОГ ГЕНЕРАЛА
ПОЧ. МИХАИЛА КОВАЧЕВИЋА

Хеј Јуначе! Хеј Јуначе!
Прими од нас, овај Венац;
Сплели смо га нас три брата,
Србин, Хрват и Словенац!

На твоје смо ево гробу;
Још грлимо свеже грудве,
Из очију свих нас троје;
Једне исте капљу сузе!

Кунемо се нас три сложна брата,
Да ће кроз све векове и времена,
На овој хумци сузе лити,
И наша будућа поколења!

И они ће, као и ми --- на бранику,
Свагда бити, увек први,
И браниће земљу нашу — наше море.
До последње капље крви!

Кажи нашем Великану,
Кажи нашим горе свима
Сваку стопу земље ове,
Бранићемо од туђина!

Прими од нас твоја браће,
Овај лепа мали венац,
Сплели смо га ми, твоје браћа
Србин, Хрват и Словенац!!!

ПОЗДРАВ ИСТРИ!

Наша земљо, наш поносу,
Увек ћеш нам бити мила,
Прими поздрав овај данас,
Из слободе — од Србина.

И мени си тако драга,
За спас твоју, све ћу дати,
Поздрављајте и волу те,
И сва браћа наша Хрвати.

Мени моја већ сестра плете,
За походе твоје венац,
Теби данас поздрав шаљем,
И ја трећи брат Словенац.

Ми чујемо већ плач твој,
Звеку ланца што те свежу,
Ми сузама посматрамо,
Душманске руке што те стежу.

Земљо наша, наш поносу,
На прагу је златно доба,
Кад' ће и теби скорих дана
Да осване драга слобода.

СЛОВЕНСКО КОЛО

Амо руке браћо драга,
Колѣ ово хоћу повести,
И сви троје — једна снага,
Запевајмо сад словенски.

Вековима ми желесмо,
Да се коло братско вије,
Са радошћу и са песмом,
Сложно нам сад срце бије.

И децу нашу дајте амо,
Сви у коло у овом часу,
Па сви скупа заиграјмо,
А са песмом у једном гласу.

А тај облак тамо сури,
Што с' уздиже изнад главе,
Нека знаде и нек' се не жури,
Јер Словени сједињене славе.

НА САМРТИ ЧАСТАН ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИК

Пео сам се кроз врлете и гудуре,
Пео сам се, ја свом снагом,
А у срцу носах жељу,
За отацбином, својом драгом.

Отацбино мајко моја,
Ја не учиних никад' рђаво дело,
Ја те служих доста дуго,
Али часно и поштено.

Свака грудва земље твоје,
Беше мени најмилија,
Више него сребро и злато,
Што у рукама туђим сија.

Зато данас кад умирем,
Нека умрем само тако,
А да сам земљи частан био,
Мора рећи увек свако.

И ништа друго и не желим,
Што бих мени земља дала,
Довољно је, кад забруји,
Нека ти је брате слава.

ПАТРИОТИ

Што си тако замишљен стао,
Као да си препун туге,
Зар ти незнаш тек кад умреш,
На гробу се саде Руже.

А сад прегни, прегни напред,
Само за добро земље твоје,
Милиони синова ево таквих,
За тобом се стално роје.

Синови су ево већ дошли,
И падају на твоје груди,
А ти им кажи још из прошлости,
Како се земља своја љуби.

‡ ВЕЛИМИРУ ПРЕЛИЋУ

Не жали, што си тако пао,
Судба је можда баш тако хтела,
Да љубиш земљу ти ниси престао,
До последњег часа док ниси пао.

Не, не, не жали, јер си за земљу своју,
И живот свој часно дао,
Исто онако као и да си у боју,
За твоју драгу отаџбину пао.

Рука злотвора, без милости,
Упери се и тебе уби,
Само да ти за даље ускрати,
Да своју земљу више не љубиш.

Не жали, јер знаш да ниси први,
Тамо је наша понос војника,
И њега душманска рука смрви,
Тамо је наш Ковачевић Мика.

Умро си али за земљу твоју,
Па за то нека ти не буде жао,
Јер љубећи отаџбину своју,
Ти си и за Отаџбину часно пао.

ВАРВАРИМА

Па зар је мало до сад' крволочних дела,
Што починисте у нашој земљи,
Топлица је ено завијена у црно цела,
А јаук се још разлеже, од села до села.

Па зар је то све мало Варвари једни,
Шта хоћете више од земље ове,
Зар сте још наше крви! крви! жедни,
Зар још!? Кад толики гробови стоје.

Ено тамо, понова плач и мајкине клетве,
Сирочад пишти разлеже се свуда,
Воштанице и сада тужно светле,
А на гробу рида удова за мужа.

Па докле крви, докле мучког боја,
Да нам запљускује земљу нашу,
Ви' хоћете да деца — деца моја,
Још једном оштру сабљу опашу.

ДОБРОТВОРЕ

Цркве подижеш, Бог ти помого,
Благослов божји нек те само прати,
Куд год ишо, ишао са Богом,
То је све, што ти земља може дати.

И ништа друго не жели сине мој,
То је доста од земље твоје,
Кад твоја браћа пођу у свети бој,
У Храму ће се, Богу да помоле.

Па кад се заори песма ратоборна,
Браће твоје и њихових синова,
И онда ће да забрује са високог торња
А сама храма твога тешка звона.

РЕГРУТИ

Док пролећне сунце, продире иза брега,
И просипа златне зраке из свог' кута,
Кроз долину плодну, још из далека,
Чује се песма, веселих регрута.

Ено их, ено их, сад се лепо виде,
Како наилазе у наше село,
Наберте цвећа, рече деда,
А његово старо, заблиста му чело.

И као младић, он хитро скочи,
Из једног врга, ко' детић мали,
На своје старе изнемогле груди,
За Храброст своју медаљу стави.

Поносним кораком, наших војника,
Упути се старац излазу пута,
С' цвећем у руци и жељом у души,
Да види групе младих регрута.

Помаже Бог стари, у једном часу,
Заори се са свију страна,
Ми идемо данас, с песмом радости,
Да следујемо примеру наших великана,

И по реду часној прилазему руци,
А благослав старог, жеља најмилија
Пролазе регрути, пролазе регрути,
А медаља старцу на грудима сија.

ЗАРОБЉЕНИКОВА СМРТ

Што ме питаш, како ми је,
Кад ми ни хлеба ниси дао,
Само зато што сам најрадије,
Земљу своју спомињао.

Спомињао и бранио,
Свагда часно грудву сваку,
Па сад можеш без милости,
Да ми копаш дубоку раку.

И баците моје тело,
Са осталим, ма колико они били,
А брат, брата загрлиће весело,
И у гробу и у туђини.

Али песма, песма ова,
То је наша жеља једина,
Одјекнуће и тада она,
Земљо наша, земљо мила.

И С Т Р И

Шта је Истро! Шта је Истро!
Какви су то гласи вани,
Ко то хоће децу моју,
Да ми тамо поталијани.

Децу моју нек не дира,
Та душманска црна рука,
Јер за свако дете моје,
Ја ћу поднети хиљадама мука.

И у смрт, ја ћу поћи,
Само ако то уз треба,
Али децу, децу моју,
Зато нико нек не вређа.

Децо моја, земљо моја,
Соколови моји мили,
Ви сте у ропству! Ви сте у ропству,
И туђин вас сада кињи,

Раздрљених груди' својих,
За спас вашу, ја ћу ићи,
Децо моја, земљо моја,
Моји мили сиви тићи,

Па нек тане онда тупо,
Тад' раздере моје груди,
И нек' одјекне широм света,
Како се земља своја љуби.

С Л О Г А

Слога браће на висини „нек’ се чује,
Из њедра једни задојени млека,
А злотвор успети неће да их раскује,
Ни данас, ни сутра, ни до вјека.

Крв словена подједнако јоште ври,
А слога им даје најмоћнију снагу,
И туђин несме ни да се приближи,
На њихову слогу и отаџбину драгу.

Покушали само да на слогу пође,
Кроз врлете биће посејано гробље,
Али ни тад: душманин неће успети,
Да у братску отаџбину дође.

СМРТ ПИЛОТА СЕНИШЕ СТАНКОВИЋА
СТРЕЉАНОГ ОД БУГАРА У НИШ. ГРАДУ.

Па кад већ морам ову чашу жучи
Неправедно да испијем,
Онда не кињи ме и не мучи, хеј злотворе,
Испићу је, Испићу је и да се насмијем,
Испићу је, Испићу је, али за добро земље моје.

Земља моја ову чашу—чашу жучи,
Разбојници и варвари што ми даше,
Да испијем ево сада у највећој муци,
Они мисле да ће тиме децу нашу да заплаше.

Ево већ и цеви под моје грло, хладне,
Разбојници уперише баш у овом часу,
И још само да команда крвничка падне,
Па ће за свагда да ми живот угасу.

Тргај!... одјекну громко кроз зидине
Седога града,
И плотун цео, ко једна пушка плану.
Синиша! Синиша! наша снага,
Једном за свагда тада нестану.

СВОЈОЈ МАЈЦИ!

Утри сузе, моја стара мајко,
Сузе утри—Остави се плача
Принеси ми рухо најновије,
Рухо моје и мог милог мача.

Принеси ми ланену кошуљу,
На разбоју храстовоме ткану,
Мајко моја, на разбоју ткану,
На Морави хладној води прану.

Идем Мајко у земљу Паганску,
Хоћу земљу у прах претворити,
И јунаке наше осветити,
Ал' и мене онда неће бити.

Зато чујме моја стара мајко,
Кад ти црни гласник стиго буде,
Срце стегни остарела мајко,
Срце стегни и не пусти сузе.

Већ ти узми грабову кудељу
Па ти иди од дома до дома,
Те припредај богатим дарове,
Тако ради, а плача се мани,
Сухим хлебом ти се мајко храни.

НАШОЈ ДЕЦИ

О не траж'те децо наша,
Да вам земља каже хвала,
Много вам је она до сад',
Као деци својој дала.

Дала вам је слободу драгу,
Дала вам је и сва добра,
А ви дајте само снагу,
Па ће бити увек плода,

Нек зекоња и шароња,
Ору вашу земљу плодну,
А амбари пуни до крова,
Неће чекат' годину родну.

Занатлијо само ради,
Занатлијо снаго наша,
Па да видиш што се слади,
Ал' од изјутра па до мрака,

А чиновниче поносу живи,
Не заборави да си слеме главно,
Нека ти се свако диви,
Нека ти је име славно.

Тако радите децо наша, а не траж'те.
Да вам земља каже хвала,
Јер вам она досад' много и много
Као деци својој дала.

СЛОЖНЕ СЕСТРЕ

Српкиња сам, чело отаџбине своје,
Кад нахраним сина, стиснем га на груди...
Па му певам песму отаџбине моје,
Како треба нашу, земљу да љуби,

Хрватица ја сам, данас у слободи,
Слобода ми беше неизмерна жеља,
Па синчићу велим који се роди,
Да слави празник братског сједињења.

Словенкиња ја сам, славних синова,
Деца су ми мрга задојена млека,
Песму им ја певам старих дедова,
Да живе у слози увек и до века.

СТАН' ЈУНАЧЕ

Стан' јуначе, стани, стани!
Немој тако журити,
Ево цвећа, набрала сам.
Да ти пушку окитим.

Брата свога сад испратих,
И он пође ведра чела,
Бог ће дати, да се врати,
Кад заврши света дела.

Пођи и ти с Богом тамо,
С' братом мојим у свети бој.
И браните увек само.
Часни барјак и народ свој.

НАША КРИЛА

Под облаке густе, вину се горе,
Па кад често цела Ескадрила,
Изнад наших поља, поносно запове,
А од доле им браћа кличу мила,
Наша Крила.

И ми их гледамо са радошћу,
Како се уздижу све више горе,
Желећи да се срећно и с' божјом помоћу,
Спусте у загрљај наш доле — увек нам мила,
Наша Крила.

Настане ли тајац, без предаха гледамо горе,
У срцу нашем капља се студи слива,
Али то само за моменат, па опет запове,
Као и прије, весела и чила,
Наша Крила.

Дође ли само, да треба да бране,
Забруји весели глас машина,
И као да знају, ни једна нестане,
А из груди наше поклич се отима,
Наша Крила.

Под облаке густе, вину се горе,
Па кад и често цела Ескадрила,
Изнад наших поља, поносно запове,
А од доле им браћа кличу мила,
Наша Крила.

ТРЕБИЊЕ

О Требиње поносно и славно,
Сад те твоје запљускује море.
Опевано у песмама давно
Земљи дајеш само добротворе.

Ти нам даде свога драгог сина,
Баш кад онда, а у сваком куту,
Покрила те беше помрчина,
Ти нам даде Ђеловића Луку.

О Требиње буди нам весело,
Весели се јер си ти успело,
Да све оне што одгаји на груди
Постадоше сви заслужни људи.

ОТАЏБИНИ

Отаџбино моја мајко,
Изнад свега ти си ми била,
Ја те љубим свагда жарко,
А тиси ми увек мила.

Име твоје, испуња ми груди,
За теб' дајем живот свој,
Сваку стопу твоју љубим,
За теб' ћу поћи у свети бој.

Туђину нећу дати, да икад крочи,
За нашу плодну земљу — да ћу ја
снагу,
И увек ћу и са божјом помоћу,
Да браним своју отаџбину драгу.

И своме сам у колевци већ рекао сину,
Још немоћном, али он диже своје ручице
горе
Брани сине своју отаџину!
Брани сине своје море!

